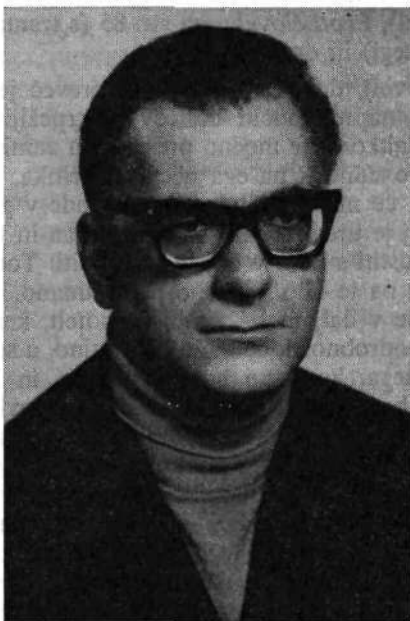

nastala hudo neokusna kaša, ki ni ničemur podobna, kako šele, da bi bila prebavljiva.

Na cilju smo. Naši krogi so se sklenili in motnjave, ki so nas spremljale, so spuhtele v nič. Vse okoli nas se je razjasnilo. Zdaj je vendar dokončno izpričano, da pri svojem nasprotniku ne moremo govoriti o znanstveni upravičenosti njegovega početja, ko pa je njegovo strokovnjaštvo šepavo, samo navidezno, takšno, kakor smo ga opredelili v naslovu pričujočega obrambnega spisa. Prav tako tudi ni več nobena skrivnost, da niso bile sile, ki so sodelovale pri njegovem napadu, literarnokritične, nikar da bi bile estetske narave, zato pa mračne, tendenčno razdiralne, sovražno naperjene proti resničnosti in resnici. A kar je za nas pri tem najbolj pomirjujoče in spodbudno, je spoznanje, da smo bili pri Kosovelu na pravi poti in da sta obe naši knjigi — druga izdaja *Zbranega dela* in prva objava *Integralov* iz leta 1967 — oprani vse umazanije, ki jo je nanju zmetal naš nasprotnik, popolni po zasnovi in izdelavi, kolikor je pač lahko popolna katerakoli si bodi človekova zamisel.

Gregor
Strniša

MODRA LUČ

I. DEL: KRPICE I

Bilo je v času, ko se je zgubil čas.
Bilo ga je še tu in tam,
drugje ga sploh ni več bilo.
Na svetu, ko da je postalo malo temno.

Tu in tam ga je še bila krpa na tleh,
na krpo so brž planili ljudje,
jo scefrali na kose, jih nosili domov.
Postajalo jim je tesno.

Potem ga sploh ni več bilo.
Samo v majhni bajti za vodó
sedi na tleh smrkavec,
iz teh krp ima hlačice.

II

Potem pa pride žepar, tat,
sleparskih las in golobrad,
sredi mostu na stojnici
začne dolgčas prodajati.

Na stolčku na črvivih nogah
pa dela tudi kratek čas.
Vse samo iz ostankov blaga.
Ljudje pa se pulijo zanj.

Stojnica v pisanih krpicah
sije od daleč ko mavrica.
Pod njo reka noč in dan
odteka, pa ne steče stran.

III

Otrok se sam igra na tleh,
naenkrat so okrog ljudje,
vrata s tečajev, okno brez šip,
še hip — in tudi dečka ni.

Niso zli, strah jih je krvi,
samo nič niso videli,
ko so se trgali ko psi
za cape dečka, ki ga ni.

V prazni bajti leži na tleh
sama glavica, brez vek,
brez las in brez nosu.
Čez prag posije modra luč.

IV

Na svetu, ko da je bolj temnó.
Ljudem pa ni nič več tesno.
Samo zamigljajo po ulici,
zabrlijo za šipo — zdaj so, zdaj jih ni.

Tako so žalostni ljudje.
So še ljudje? Ni mesto senc?
Čez noč je tudi zginila
z mostu mavrična stojnica.

Nihče nič rêči več ne zna,
ni časa niti za en glas.
Za okni se vžigajo luči
in spet ugasnejo ta hip.

V

Bilo je v času, ko se je zgubil čas.
Da ga ni kdo zaigral?
Za fižol do neba,
raka v roki, rit iz atlasa?

Kdo je potlej igro dobil?
Ne ti ne ta. Menda Hudič.
Po prazni bajti tekata
oče in mati. Nič ne vestà.

Mati in oče balinata,
ni časa, da bi videla,
da je to glava brez ušes.
Tako se je začel nov vek.

II. DEL: ŠKATLICE I

Prišel je mož, manj mož bolj duh,
v glavo malo podoben psu —
sredi pleše uhelj ptičarja,
ko prirasla kožnata kapica.

Mož je prihajal ritensko,
v roki je nosil leščerbo.
Steklo je modro. Modra luč
pride s senco na sredo mostu.

Je velela rdeča, postoj z menoj,
povedla zelena za rokó čez pot —
kaj prinaša plava luč?
Milo sije iz mraku.

II

Milo sije iz mraku,
zmeraj več ljudi je tu:
z mostu vise, z ograj, dreves,
visokih streh, ko roji vešč.

Ko nima nihče več sekunde za glas,
kar sipa stavke možev bas.
Vsak pomisli, kaj je to? —
svetnik in prerok bo ta mož!

— Čuj me, mati, žena, mož,
časa ni in ga ne bo!
Eni debelo gledajo,
drugi z uhlji strižejo.

III

Z uhlji škarjasto strižejo.
Mož zgrabi luč, privzdigne jo,
— Časa ni! zalaja mož,
naprej uči vso dolgo noč:

Boljši v mokri roki rak,
ko kit sredi ribnika!
Ta je prva, druga pa:
kupujte škatlice duhá!

Sveti psoglav krošnjo odpre,
začne razdeljevati vsem,
najprej zastonj, potem za denar,
škatlice, polne duhá.

IV

Polne njegovega duhá,
vsaka lepo poslikana:
na tem pokrovčku je srce,
na tistem pes, na onem cvet.

Po pokrovčkih podrse
krepeljci človeških vešč,
pa se zastonj trudijo,
da bi vzdignili pokrov.

Zato si brž pomorejo
pari z isto sličico.
Po dva in dva se trudita,
pokrovčka pa ne snameta.

V

Pokrovčka pa ne snameta
ne šibka dečka ne moža.
Prerok gre med množice,
odpira parom škatlice.

Duhá prestreza v culico,
privezano na palico.
Palica potlej odšteklja
s culo čez most, zgine v mrak.

A modro luč režeči mož
z mostu zažene dol v vodó,
še hip z dna reke zažari,
potem ostane svet v temí.